

200702771/1.

Datum uitspraak: 7 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/39577 en 06/39574 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 20 maart 2007 in
de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 maart 2007, verzonden op 23 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, voor zover thans van belang, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

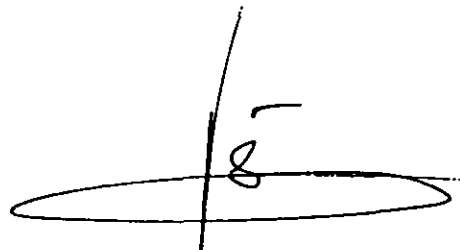
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007

248-490.

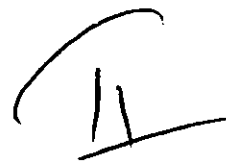
Verzonden: **07 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak



RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 06/39577, 06/39574
Datum uitspraak: 20 maart 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer _

geboren op
v-nummer
van Angolese nationaliteit,
tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. A.J. van der Werff-Dost,

tegen

de Minister van Justitie,
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluiten van 19 december 2002 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 2 februari 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Tegen deze besluiten hebben eisers op 23 januari 2003 beroep ingesteld. De rechtbank heeft op 26 november 2004 het beroep van eisers gegrond verklaard.

Bij besluiten van 20 juli 2006 heeft verweerder opnieuw afwijzend beslist op de aanvragen van eisers. Op 16 augustus 2006 hebben eisers beroep ingesteld tegen deze besluiten.

Aan eisers is van 2 februari 2002 tot 1 januari 2004 een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "alleenstaande minderjarige vreemdeling" verleend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 15 februari 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. D.A.C.M. van der Heijden-Jansen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van hun asielaanvragen hebben eisers, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eisers zijn gevlucht uit Angola, omdat hun moeder is vermoord en hun vader door mensen in uniformen is meegenomen. Na twee jaar bij een oom te hebben verbleven, zijn eisers gevlucht omdat dezelfde mensen in uniform op zoek waren naar eisers. Eisers hebben op 2 februari 2002 een verblijfsvergunning asiel aangevraagd.
3. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen en heeft daaraan, voor zover thans nog van belang, het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Verweerder betwist niet dat de gebeurtenissen die eisers hebben meegemaakt traumatiserend zijn, maar stelt zich wel op het standpunt dat de gebeurtenissen aanleiding gaven om het land van herkomst te verlaten. Eisers zijn langer dan zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen in Angola gebleven. Zij hebben zich na de gebeurtenissen twee jaar in het land van herkomst kunnen handhaven. Dit leidt tot een omkering van de bewijslast. Verweerder stelt zich op het standpunt dat uit de verklaringen van eisers niet valt op te maken dat zij zijn vertrokken omdat hun ouders zijn vermoord. In Angola is adequate opvang naar maatstaven van dat land aanwezig, te weten opvanghuis . Dat eiser 2 zijn pleeggezin zal moeten verlaten is onvoldoende reden om aan te nemen dat sprake is van zeer bijzondere individuele omstandigheden die ertoe nopen op af te wijken van de beleidsregels.
4. Hiermee kunnen eisers zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eisers kunnen niet terugkeren naar Angola, want zij hebben traumatische gebeurtenissen meegemaakt, hetgeen door verweerder niet wordt betwist. Doordat eisers nog twee jaar in Angola hebben gewoond, is er een omkering van de bewijslast dat de traumatische gebeurtenis reden is geweest om het land van herkomst te verlaten. Verweerder heeft echter geen rekening gehouden met de zeer jonge leeftijd van eisers. Voorts stellen eisers dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 breder is dan alleen traumata, ook de klemmende redenen van humanitaire aard vallen hieronder en verweerder heeft hier niets over overwogen. Wat betreft de ambtshalve afwijzing van een verblijfsvergunning regulier 'alleenstaande minderjarige vluchteling' (hierna: verblijfsvergunning regulier AMV) overweegt eiser 2 dat in Angola adequate opvang is, te weten opvanghuis , maar dat dit opvanghuis in zijn concrete geval geen adequate opvang biedt.
5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Gelet op de uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Arnhem, van 26 november 2006 heeft de rechtsstrijd betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgrond en de ambtshalve weigering verblijfsvergunningen onder de beperking "alleenstaande minderjarige vluchteling" te verlenen. Voor zover eisers ter zitting hebben gesteld dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw ter beoordeling staat, volgt de rechtbank dit niet. De rechtbank leest het beroep van eisers op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zo dat dit slechts wordt gedaan in het kader van de verblijfsvergunning regulier AMV en niet in verband met de asielprocedure.

7. Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

8. Niet in geschil is dat de gebeurtenis voor eisers traumatiserend zijn geweest en dat eisers het land van herkomst niet binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenis hebben verlaten. Derhalve dienen eisers volgens het gevoerde beleid, om voor toelating in aanmerking te kunnen komen, het gestelde verband tussen die gebeurtenissen en hun vertrek uit het land van herkomst aannemelijk te maken. De rechtbank overweegt dat verweerder in het onderhavige geval in redelijkheid heeft kunnen komen tot de omkering van de bewijslast. Eisers hebben onvoldoende verklaard over de gebeurtenissen die reden waren voor vertrek uit het land van herkomst. Bovendien hebben eisers onvoldoende aangevoerd en geconcretiseerd waarom zij pas na twee jaar zijn vertrokken uit het land van herkomst.

9. Eisers stellen zich op het standpunt dat de traumatische gebeurtenissen de reden zijn geweest om Angola te verlaten en dat de termijn van zes maanden aan hen niet mag worden tegengeworpen. Eisers voeren hiertoe aan dat zij nog erg jong waren toen zij het land van herkomst verlieten en hierbij afhankelijk waren van hulp van derden. Nu het beleid met betrekking tot de zes maanden termijn geen afwijkingsmogelijkheden biedt met betrekking tot kinderen, overweegt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat in het onderhavige geval geen reden is om af te wijken van het beleid nu eisers hiervoor onvoldoende aanknopingspunten hebben aangevoerd.

10. Voorts voeren eisers aan dat verweerder in zijn besluit is uitgegaan van een onjuiste maatstaf zoals beschreven in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich in zijn besluit op het standpunt gesteld dat de gebeurtenissen 'aanleiding vormen het land te verlaten' en 'reden van vertrek' moeten zijn geweest, terwijl in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 staat dat de gebeurtenissen 'verband moeten houden met vertrek'. Eisers stellen dat de uitleg van verweerder beperkter is dan door de wetgever is bedoeld. De rechtbank overweegt hierover dat in C1/4.4.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) is bepaald dat de vreemdeling aannemelijk zal moeten maken dat de traumatische gebeurtenis aanleiding heeft gegeven voor het vertrek uit het land van herkomst. Verweerder heeft in zijn besluit van 20 juli 2006 terecht aansluiting gezocht bij deze formulering. Van een onjuiste maatstaf is derhalve niet gebleken.

11. Verweerder heeft gezien het voorgaande in redelijkheid tot het besluit kunnen komen om de verblijfsvergunning asiel af te wijzen.

12. Krachtens artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 3.6, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking verband houdende met verblijf als alleenstaande minderjarige vluchteling. Deze vergunning kan op grond van artikel 3.56 van het Vb 2000 aan een alleenstaande minderjarige vreemdeling worden verleend, indien zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen, hij zich naar het oordeel van verweerder niet zelfstandig kan handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, en voor hem, naar het oordeel van verweerder, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

13. Ten aanzien van eiser 1 stelt de rechtbank vast dat aan hem een verblijfsvergunning regulier AMV is verleend van 2 februari 2002 tot 1 januari 2004. Vanaf 1 januari 2004 is immers opvanghuis als adequate opvang beschikbaar. Ten tijde van het besluit van 20 juli 2006 was eiser 1 inmiddels meerderjarig en komt hij om die reden niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier AMV.

14. De rechtbank stelt vast dat bij besluit van 20 juli 2006 eiser 2 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning regulier AMV. Vanaf 1 januari 2004 is opvanghuis als adequate opvang beschikbaar en is de verblijfsvergunning ingetrokken.

15. Ingevolge onderdeel C2/7.4.3 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is opvang in een (particuliere) instelling in het betreffende land aan te merken als adequaat indien de opvanginstelling naar lokale omstandigheden aanvaardbaar is. Indien in het landgeboden asielbeleid is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van het besluit niet te zijn geregeld.

16. Verweerder heeft in het TBV 2003/64 geconcludeerd dat in Angola voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen adequate opvang voorhanden is. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken inzake Angola van 31 oktober 2003, waaruit blijkt dat door gebrek aan middelen de kwaliteit van opvanghuizen in Angola naar lokale maatstaven gemeten slecht is en dat het opvanghuis Mulemba hierop een gunstige uitzondering vormt. Via de IOM wordt in dit tehuis aan terugkerende alleenstaande minderjarige Angolezen tijdelijk opvang geboden. Ook de ambtsberichten van 9 december 2004 en 29 december 2005 bevestigen dat er adequate opvang in Angola aanwezig is.

17. Voor zover eisers stellen dat het onduidelijk is of project wordt verlengd, wijst de rechtbank op een brief van 9 januari 2006 van de directeur van de IOM aan het Ministerie van Justitie vermeld dat in afwachting van goedkeuring van het vervolg van het project de opvangcapaciteit zal blijven bestaan. Uit een bericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 25 augustus 2006 is bovendien gebleken dat het project is verlengd tot 31 december 2007.

18. Eisers stellen ten slotte dat zij op de hoogte zijn dat adequate opvang biedt, maar zij menen dat in het concrete geval van eiser 2 geen adequate opvang is. Eisers baseren die mening op brieven van de behandelaar waaruit blijkt dat de persoonlijkheidsontwikkeling van eiser 2 zal stagneren indien medische behandeling wordt gestaakt en op het rapport van het Bureau Medische Advisering (BMA-rapport) van 13 februari 2006, waaruit blijkt dat langdurige therapie is geïndiceerd en de psychiatrische behandelmogelijkheden in Angola onvoldoende zijn. Eiser 2 stelt zich op

Registratienummers: AWB 06/39577, 06/39574

5

het standpunt dat adequate opvang biedt, gemeten naar de maatstaven van het land, maar dat deze opvang voor hem niet adequaat is. Verweerder heeft naar aanleiding van de stukken in redelijkheid kunnen concluderen dat onvoldoende reden aanwezig is om aan te nemen dat voor eiser 2 adequate opvang aanwezig is. Verweerder heeft voorts in het besluit van eiser 2 in de vierde alinea op pagina 5 overwogen dat in het land van herkomst voor eiser 2 adequate opvang aanwezig is. Dat de overweging in het besluit geen betrekking heeft op de verblijfsvergunning regulier AMV, maar op het verblijf van eiser 2 bij het pleeggezin doet hieraan niet af.

19. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen oordelen dat aan eiser 2 geen verblijfsvergunning regulier AMV wordt verleend. De beroepen zijn ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

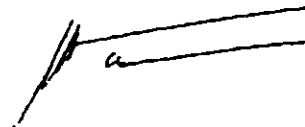
De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.A.P. van der Roest en in het openbaar uitgesproken op 20 maart 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier



de rechter



VERZONDEN OP

23 MRT 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).



Boulevard Heuvelink advocaten

Advocaten:
 mr. A.E.L.T. Balkema
 mr. E. Klijn
 mr. C.D.A.J. Majoie
 mr. H.F.J.L. van Pelt
 mw mr. M.J.G. Voets
 mw mr. S.G. Volbeda
 mw mr. A.J. v.d. Werff

Postadres:
 Postbus 3068
 6802 DB Arnhem

Bezoekadres:
 Boulevard Heuvelink 13
 6828 KW Arnhem

telefoon:
 026-4453552

fax:
 026-4457504

e-mail:
 info@bdhadvocaten.nl

website:
 www.bdhadvocaten.nl

PER KOERIER EN FAX: 070-3651380
 Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Arnhem 19 april 2007
 Betreft / IND Regio ZO
 Ons kenmerk AW 040637
 Dossiernr 0202.01.2024

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2391	
B	19 APR 2007
ZAAKNR.	2771
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroep Vw 2000 asiel

Appellanten zijn:

1. , geboren op , van Angolese nationaliteit, wonende te en zijn broer
2. , geboren op , van Angolese nationaliteit, wonende te

beiden voor dit hoger beroep nadrukkelijk woonplaats kiezende te Arnhem op het adres Boulevard Heuvelink 130 (postadres: Postbus 3068, 6802 DB Arnhem) ten kantore van de advocaat mr. A.J. van der Werff-Dost, die nadrukkelijk verklaart door appellant tot de indiening van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder is: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te Den Haag.

Het hoger beroep is gericht tegen: een beschikking van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem van 20 maart 2007, verzonden 23 maart 2007, (proc.nr. AWB 06/39574 en 06/39577).

Achtergrond:

Aan de orde is artikel 29 lid 1c Vw. In de eerste instantie is het relaas afgedaan op gestelde ongeloofwaardigheid, echter na een gegrond beroep van 26 november 2004 heeft verweerder de zaak inhoudelijk behandeld.

Appellanten waren getuigen van de moord op hun moeder in Angola. Niet in geschil is dat de gebeurtenissen in Angola traumatiserend zijn geweest. Zij hebben het land ongeveer 2 jaar later verlaten door bemiddeling van een volwassene. Zij waren bij hun vlucht respectievelijk

Verweerder heeft uitsluitend tegengeworpen dat appellanten niet binnen 6 maanden na de traumatische ervaringen zijn gevlucht.



Boulevard Heuvelink

advocaten

Appellanten verwijzen allereerst naar al hetgeen namens hen is aangevoerd tijdens de procedure(s), met het verzoek de daarin vervatte gronden te beschouwen als hier herhaald en ingelast.

Appellanten kunnen zich om de volgende redenen niet met de uitspraak van de rechtbank verenigen:

In overweging 8 stelt de rechtbank dat appellanten onvoldoende hebben verklaard over de gebeurtenissen die reden waren voor vertrek uit het land van herkomst. De rechtbank onderbouwt die stelling niet. Appellanten hebben beiden verklaard over de moord op hun moeder en de verdwijning van hun vader.

op pag. 3 van het eerste gehoor en pag. 3 en 4 van het nader gehoor. In de samenvatting op pag. 10, punt 11 staat de reden van vertrek ook correct genoteerd: "Ik ben gevlucht uit Angola, omdat op een dag mannen in uniformen van de FAA mijn moeder thuis neerschoten en mijn vader meenamen. Hij werd door hen verrader genoemd. Wij zijn toen bij oom gaan wonen en die vertelde ons dat diezelfde mensen ook op zoek naar ons waren. Waarom weet ik niet. Op een dag zei oom dat mijn broertje en ik naar zouden gaan, de tante nam ons mee, en we kwamen er pas hier in dit land achter dat we niet in waren."

(wordt genoemd) heeft een minder samenhangend relaas verteld. Voor hem is het vrijwel onmogelijk om over de traumatische ervaringen te spreken, hij wil dat niet en klapt dicht. Hij betoonde zich ook een dwars kind tijdens de interviews: hij wilde liever spelen en niet praten. De essentialia zijn echter duidelijk geworden, mede door het interview van de oudere

Op pag. 4 van het nader gehoor vertelt dat zijn vader buiten is vermoord (uit het relaas van blijkt dat de vader "slechts" verdwenen is) en dat "zc" zijn moeder ook hebben vermoord. Van het relaas is door de contactambtenaar geen samenvatting gemaakt.

Beide broertjes hebben (meer dan) gewag gemaakt van hun traumatische ervaringen. Zij hebben beiden verklaard dat de gebeurtenissen lijden veroorzaakt. staat onder psychiatrische behandeling.

Het is daarnaast aannemelijk dat deze ervaringen verband houden met de reden van vertrek. Dat zij daarover onvoldoende duidelijk zouden hebben over de redenen van vertrek verklaard is gelet op de bovengenoemde citaten onjuist. Gelet op hun zeer jeugdige leeftijd mocht niet daarnaast nog van hen niet worden verlangd om meer te verklaren dan zij al deden.

Gedurende de procedure nog meer zaken duidelijk geworden over de traumatische gebeurtenissen en de redenen voor vertrek:

is in Angola ernstig ziek geworden, leed onder malaria, en nachtmerries over de dood van zijn moeder, hij was verward en psychische niet in orde.

stribbelde tegen en huilde als hij moest worden geïnterviewd en kon ook met gemachtigde niet inhoudelijk spreken over de traumatische gebeurtenissen.

Een intake rapport bij GGZ Drenthe van november 2004 meldt dat gedrag aspecten vertoont van een Posttraumatische Stress stoornis of een reactieve hechtingsstoornis. (bijlage)



Boulevard Heuvelink

advocaten

Uit een psychiatrisch onderzoek d.d. 11 april 2006 blijkt dat een jongen is met een traumatisch verleden die overleeft door in het heden te leven en niet aan het verleden te denken. Er is sprake van verdringing en ontkenning. (bijlage)
Dit wordt ook gemeld in een brief van 19 december 2005 aan BMA. (Bijlage)
Gemachtigde concludeert dat naast een jeugdige leeftijd de verdringing en ontkenning van het trauma een plausibele reden kan zijn om moeilijk te spreken over de exacte redenen van vertrek.

Er is een causaal verband tussen de traumatische ervaringen en het vertrek uit Angola. Verweerder heeft na al hetgeen door appellanten is aangevoerd een onderzoeksplicht jegens hen. Verweerder heeft een BMA-advies gevraagd, toegespitst op een mogelijk medische noodsituatie. Verweerder heeft verzuimd de essentiële vraag aan BMA voor te leggen over de mogelijke relatie van de traumata en het vertrek, die immers door verweerder werd betwist.

In overweging 8 stelt de rechtbank ook dat appellanten onvoldoende hebben aangevoerd en geconcretiseerd waarom zij pas na twee jaar zijn vertrokken uit het land van herkomst.

Appellanten hebben dit voldoende aangevoerd. Alleen al het gegeven dat het voor een kind van 6 respectievelijk 12 (bij voltrekken van het trauma) simpelweg onmogelijk is om een reis naar het buitenland te ondernemen is een afdoende verklaring, zoals ook is aangevoerd in beroep.

Een kind kan niet zelf een paspoort aanvragen, en beschikt evenmin over de financiële middelen of zelfs over de bevoegdheid om een vliegticket te kopen.

Daarnaast hebben appellanten ter zitting aangevoerd dat aan de zesmaandentermijn ten grondslag ligt dat appellanten zich kennelijk (zelfstandig) hebben kunnen handhaven in het land van herkomst. Dit kan echter niet worden geconcludeerd uit hun relaas, gelet op hun afhankelijkheid van een kennis die voor hen zorgde (en welke zorg ieder moment kon stoppen), het gegeven dat zij niet meer thuis konden wonen, de slechte behandeling door deze kennis, en de zeer slechte situatie in Angola in 2002.

Het gegeven dat voor kinderen geen speciaal beleid is opgenomen omtrent traumata ontslaat verweerder en de rechtbank er niet van de feitelijke en bijzondere situatie van een kind in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de feiten.

In overweging 9 overweegt de rechtbank ten onrechte dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat in het onderhavige geval geen reden is om af te wijken van het beleid, nu eisers hiervoor onvoldoende aanknopingspunten hebben aangevoerd.

Appellanten achten deze overweging onbegrijpelijk. De motivering op grond waarvan de rechtbank tot deze stelling komt is ten onrechte niet kenbaar gemaakt.

De rechtbank geeft er blijk van de belangen van het kind niet tot een (eerste) overweging te maken.

Dit is in strijd met artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Dit artikel leent zich voor rechtstreekse toepassing.

In ieder geval dient het artikel Verdragsconform te worden toegepast door zowel bestuursorganen als de rechterlijke macht. Appellanten hebben zich expliciet beroepen op artikel 3 IVRK. De rechtbank heeft hieraan ten onrechte geen gewicht toegekend, of een verdragsconforme overweging in de uitspraak opgenomen. In tegendeel heeft de



Boulevard Heuvelink

advocaten

rechtbank de belangen van deze minderjarigen ondergeschikt gemaakt aan een strikte toepassing het beleid.

Dit terwijl het traumatabeleid duidelijk ruimte laat voor bijzondere omstandigheden, en het later dan 6 maanden vertrekken geen contra-indicatie is maar slechts een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande had de rechtbank niet redelijkerwijs tot de conclusie kunnen komen dat artikel 29 lid 1c Vw niet van toepassing kan worden geacht op appellanten.

MET CONCLUSIE:

Appellanten concluderen tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank en opnieuw rechtdoende het beroep tegen de beslissingen van verweerder van 20 juli 2006 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure, zowel in eerste aanleg bij de rechtbank als in dit hoger beroep.

Gemachtigde,

Bijlagen:

- Uitspraak d.d. 20 maart 2007
- GGZ intake van november 2004
- psychiatrisch onderzoek van 11 april 2006
- Brief van GGZ aan BMA d.d. 19 december 2005